

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

7e petti prejemnik velja: Za celo leto predplačan 15 gid., za pol leta 8 gid., za četrt leta 4 gid., za en mesec 1 gid. 40 kr.
7 administraciji prejemnik velja: Za celo leto 12 gid., za pol leta 6 gid., za četrt leta 3 gid., za en mesec 1 gid. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gid. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Koristične prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 4.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna peti-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.
Izhaja vsak dan, izvenem nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 289.

V Ljubljani, v sredo 17. decembra 1890.

Letnik XVIII.

Državni zbor.

Z Dunaja, 16. decembra.

Današnja seja poslaniške zbornice je bila sicer dolga, ali vendar imam iz nje le malo poročati. Po razdelitvi došlih vlog, peticij in naznanil, med katerimi je omenjati dopisa poslanca Skokaneka, s katerim se odpoveduje poslanstvu, predlaga načelnik budgetnega odseka, dr. Zeithammer, da naj bi zbornica danes rešila predloge budgetnega odseka gledé državne podpore za nekatere po uimah poškodovane okraje, dasiravno dotične reči niso na dnevnem redu. Ta predlog obvelja s potrebno dvetretjinsko večino in dotične podpore se dovolijo brez ugovora.

Ravno to se po predlogu grofa Šalma, načelnika pristojbinskega odseka, zgodi z zakonom z dné 31. marca 1875, drž. zak. št. 52, gledé oproščenja kolka in pristojbin pri zbrisanju manjših vknjiženih zneskov, ki se brez razprave podaljša. Tudi

začasno pobiranje davkov,

ki je stalo kot prva točka na dnevnem redu današnje seje, ni vzbudilo obširne razprave, katero so nekateri poslanci pričakovali.

Jedini Türk je poprijel za besedo in govoril proti dovolitvi davkov, ker vlada ničesar ne stori. Najvažnejši predlogi ostanejo nerešeni; kazenski zakon je padel pod klop; borzni davek pričakuje rešenja, in če je tudi g. predsednik nedavno obljubil tirolskemu poslancu Rappu, da ga dene po praznikih na dnevni red, vendar ničesar ne pričakuje od te obljube, in bi marveč vprašal, katerega leta in po katerih praznikih pride reč na vrsto? Menda dotlej ne bode umrl samo dr. Smolka, ampak tudi mnogi drugi poslanci, ki so dosti mlajši od njega. Prihodninski davek še ni vravnat, loterija ni odpravljena, sol ni cenejša, in mnogo drugih važnih predlogov ostane le na papirju. Država boleha vsled

starosti (živahno oporekanje) in vlada je podobna stari ladiji, ki si ne upa na morje, ampak se le v luki sémtertje giblje. Tako nekako je govoril Türk, ki s svojimi govori navadno vzbuja splošno veselost.

Levičarji niso govorili proti pobiranju davkov, ravno tako Mladočehi ne, ki se obnašajo mnogo mirneje in treznejše, odkar se je število njihovega kluba pomnožilo. Bivši člani staročeskega kluba, ki so se v najnovšem času pridružili Mladočehom, naravnost pravijo, da sedaj samo zaradi tega toliko Staročehov prestopa k Mladočehom, da kroté prenapetneže, da brzda njih neizvršljive zahteve, da osode naroda češkega ne prepusté najradikalnejšim elementom. Ko bi v nemar puščali mladočeške agitacije, prišli bi po novih volitvah v državni in deželni zbor najsrajnejši možje, kar bi bilo deželi in narodu češkemu na veliko škodo in nesrečo. Treba je torej že zdaj na to gledati, da poslanci, kakoršna sta Vašatty in Lažansky, postanejo nemogoči, in da se ohrani zveza z večino državnega zbora in vlado.

Tako govoré najnovjši Mladočehi, katerim je pač želeli, da bi se jim posrečili njih nameni in da bi češka nesloga ne uničila vzajemnosti med desniškimi strankami poslaniške zbornice.

Druge točke dnevnega reda.

Brez ugovora je bila rešena, potem potrjena in podaljšana postava gledé gradnja lokalnih železnic, in pogodba s Švico gledé vzajemnega postopanja proti živinski kugi. Ravno tako je bil brez razprave sprejet nasvèt imunitetnega odseka, in dovoljena sodnijska preiskava zoper poslanca Verganija zaradi žaljenja časti.

Nadaljevala se je še razprava o pomožnih blagajnicah, pri kateri se je oglasilo več govornikov; potem je bila seja ob 3. uri popoldne sklenena in prihodnja, ob enem zadnja seja pred prazniki, napovedana za četrtek, 18. t. m.

Iz hrvatskega sabora.

(Izviren dopis.)

Ko je v petek dovršil ban svoj govor, v katerem pa ni ničesar novega povedal, česar ne bi bili že pri prejšnjih razpravah slišali, oglasil se je še jedenkrat glavni poročevalec Kršnjavi. Ko je pohvalil banov govor, kar je večina z velikim navdušenjem odobraval, napadel je posebno drzovito neodvisnega poslanca dr. Franka ter ga imenoval kar naravnost lažnika.

Dr. Frank mu sevéda ni ostal dolžan, kakor tudi ne večini, nego je odkril v svojem govoru strašne stvari, kako so ob času volitve občinski uradniki osnovali proti njegovemu življenju hudobne naklepe. Na te besede je zahromelo po dvorani od večine živahno upitje, da oni niso ubijalci in da zahtevajo zadoščenja. Dr. Frank je le še rekel, da je ves ta dogodjaj izročil sodišču, a sodišče je spise izročilo politični oblasti za disciplinarno preiskavo.

Predsednik je na te besede odvezel pravico govora.

Drugi dan, v soboto, pa je bila najprej na dnevnem redu zadeva Frankova. Predsednik ga je po zaključku sabora odstranil za trideset sej. In tako se je narodna stranka rešila tega najnevarnejšega svojega nasprotnika.

Ker mu niso mogli na njegov govor, v katerem je natanko dokazal s številkami, da Ogrska od Hrvatske vsako leto preveč dohodkov pobira, in da je prava laž, kar oni trdijo o vzdrževanju Hrvatske, ničesar dokazati, upotrebili so zgodo, da so ga na omenjeni način iz zbornice za nekaj časa odstranili. Opozicija se je precej po tem slučaju zbrala ter posvetovala o zadoščenju, katero mora dr. Frank dobiti v saboru, ter so ob enem sklenili, da se ne bodo več vdeleževali saborskih sej.

Stranke v našem saboru so do skrajnosti razdražene. Čudno to gotovo ni, če pomislimo, kako se je narodna stranka proti opoziciji in tudi proti

LISTEK.

Radinje.

Zgodovinska povest Jana Podhajského. — Poslov. V. Z. (Dalje.)

Žižko so pretresle mrličeve besede. Ponavljal je za njim: „Eliška, Eliška!“ Potem se je nagnil na mrtvo truplo in rekel mehko: „Srečen si! Tvoja Eliška je ostala tvoja. Ali moja Eliška ni več moja in ne bode na veke, — ne bode na veke svojega — sovražnika. O ko bi mogel umiraje klicati kakor ti: Eliška! Eliška!“

Žižka je ukazoval dalje, ker se je že čul hrum bližajoče se vojske.

Ko so prišli kraljevi na mesto, kjer so stali Husitje, zagledal je prvi gospod Habart Božka. Stopil je k njemu in ga klical, ali ni ga mogel preklicati. Radi velike žalosti so pozabili njegovi prijatelji zasledovati sovražnika.

„Ubožec!“ — rekel je Habart. — „Bil si na pragu sreče, a še bolj uboga Eliška!“

Ravno v tem trenutku je molila za Božka čista duša, Eliška.

„Teta,“ — pravila je gospé Katarini. — „Muči me huda slutnja. Ne vém, zakaj mi stoji vedno

Božek pred očmi s težko rano na prsih. Molim, ali molitev me ne potolaži.“

„Upokoji se, milo dete, Bog bo varoval Božka, da ga ne ubije sovražen meč“

Ali zamán jo je tolažila teta, zamán oče, dekle je jokalo.

„Tu notri me teži kakor težko kamenje, — ne morem, ne morem nič za to!“ — zašepetala je bolestno deva.

„Skoro dobimo poročilo o vojski. Bodi do tega časa mirna,“ — rekel je oče.

Habart iz Lopate je sam prijezdil na Radinje.

„No, kako je?“ — zaklical je grof vitezu.

„In Božek?“ zaklicala je Eliška. Njeno oko je gledalo na vitezov obraz. Gospod Habart se je premagoval, da bi ne izdal takoj tajnosti, ali deklino sree je bilo tako glasno.

„Moj Bog — on ranjen — on mrtev, mrtev! Za Boga, povej mi to, gospod, bodi usmiljen. Vidiš, da sem pripravljena na vse. Mrtev?“

„Mrtev!“ rekel je Habart.

„Mrtev!“ zaklicala je deklica še jedenkrat s takim glasom, da je obšla vse groza. Padla je na kolena: „Videla ga bom, ali ga bom videla?“

„Nesó ga!“ rekel je Habart.

Eliška je vstala, njeno oko je bilo suho, obraz bled:

„Gospod, zgódi se tvoja volja. Veliko si zahteval od mene, pokorno ti prinašam največjo žrtev.“

Mirna je šla k oknu, da bi videla, kako nesó ženina. Že se bližajo Radinjam. Z njenega obraza ne izgine mir; v njenem očesu se ne prikaže solzica.

Okrvavljeno telo Božkovo so prinesli v grad. Pri vratih ga čaka nevesta. Vroče poljublja blede, hladno čelo in objema drago njegovo glavo. Ali ne zdihuje — tiha je.

Padli bojovnik leži v veliki dvorani, da bi ga od tod prenesli k poslednjemu počitku. Eliška ga straži dan in noč. Njena usta šepetajo tiho molitve; časih zablistajo se njene oči, videti je, kakor bi se smejala. Večkrat pogleda na mrliča in se vpraša: „Ali je res, da je mrtev?“

V lesu pri studencu so izkopali Božku grob, ker je želela Eliška tako.

Dan za dnevom je klečala na njegovem grobu Eliška v črni obleki in krasila grob s cveticami.

K osamelemu grobu je prišlo tudi mnogo drugih ljudij, da pomolijo za Božka z Ledkova „Oče naš“. Vsaj je bil proti vsem tako dober. —

Nekoč je prišel na grad Žižkov vojak in pripovedoval, kako je končal Žižka.

„Poklical je vse poveljnike in je opominjal silno, da bi ne opustili boja za resnico. Opominjal je tudi

celemu hrvatskemu narodu ponašala. „Obzor“ sodi o teh pojavih tako-le:

„Letošnja razprava o našem proračunu je značajna. Značajna radi tega, ker se je upotrebilo v njej obrekovanje. Oponašanje nelojalnosti je bilo ves čas na dnevnem redu. Zakaj so letos poslanci večine ravno ta način govora upotrebili? Morda čutijo, da se jim že tla pod nogami zibljejo, pa morda mislijo, da bodo na ta način svoj položaj rešili? Ni dvombe, da so gospodje preveč nervozni in vznemirjeni.“

Ali niso samo radi tega značajne te seje; niso nam gospodje od večine samo v tem pogledu dali nov dokaz naših slabih odnošajev in žalostnega stanja.

Še v nekem drugem pogledu je bilo to zasedanje značajno, — ali tako značajno, da se mora vsak rodoljub zgroziti in da ga mora rudečica oblititi. Bogokletni jezik poslanca Fr. Spevca se je oglasil, da besno in divje napada prvega sina Hrvatske, prvega dobrotnika hrvatskega naroda, in večina je odobraval. Pri tej zgodbi se je proslavljaj Rauch, in večina je upila: „Slava!“

Postojmo malo in pripognimo glavo: „Hrvatska je globoko pala . . .“

Ko se le-ta duševni pritlikovec nevoščljivosti in tudi neznanja vzdigne proti akademiji, gledamo ga s sožaljem in prezirom. Za akademijo govore njena dela in njen glas v učenem svetu — ali če kdo očita akademiji, ker so v njej duhovniki, tega obžalujemo od srca. Njegovo očitavanje ni nič drugega nego plod duševne bolezn. Duševno bolan je človek, ki misli, da je brezverstvo vrhunec znanosti in liberalizma, dočim nesrečnej ne zapopade, da je njegova duša nesposobna za ono čustvo, katero zovemo vero; za čustvo, ki vzdržuje národe in človečanstvo in brez katerega bi se vse, kar je na svetu dobrega in plemenitega, razsulo in zdrobilo.

Ali ko bi s sožaljenjem in prezirom gledali na moža, ki se vzdiguje proti Strossmayerju, dočim učiteljsko svoje znanje vrši pod streho, katero je postavila škofova roka — izkazali bi mu veliko čast. Za takšnega človeka bi bilo že preveč, ko bi ga narod žalil in preziral. Temu obrekovalcu odgovoril je svečano in s srčno in plemenito jezo. Mi ne čemo besedi dodavati. Ko bi rekli, da je Spevec pritlikovec nasproti onemu duševnemu velikanu, kakoršen je Strossmayer — razžalili bi Strossmayerja, ker bi ga vendar nekako prisposodobili. Za takega človeka je izgubljena vsaka beseda. Naj tedaj gospoda v svojem madjarskem besnilu vpijejo proti Strossmayerju, naj se slobodno vzdigujejo nevoščljivci in nehvaležneži, národ je Strossmayerju v svojem srcu hvaležen, a Evropa od jednega kraja do drugega slavi Strossmayerja kot jednega prvih duhov našega časa. Ime onih, ki vpijejo na Strossmayerja, ne bode trajalo kolikor dim cigarete — ime škofa Strossmayerja bode živelo, dokler bode na svetu slovanska beseda.

Še jednega govornika moramo omeniti, namreč Crnkovića. Le-ta govornik je govoril popolnoma iskreno; rekli bi skoraj, da je okrutno razkrinkal

druge vojnike k vstrajnosti v boji proti sovražniku keliha in domovine.

Stal sem blizu postelje umirajočega; videl sem njegov strašni obraz in slišal vsako njegovo besedo. Nisem razumel, kaj so pomenile zadnje njegove besede: „Jan bistriški, naglo si me poklicali!“ in na to je zaklical z močnim glasom: „Eliška, Eliška!“ — Trenotek na to se je začel v taboru glasen krik; tisoči so vzdihovali, da jim je umrl oče, vodnik.

Žižka je umrl. Njegovo telo je bilo pokopano v Hrdeci v cerkvi sv. Duha pri glavnem oltarju. Ali boj se še ni končal ž njegovo smrtjo, mnogo let so še divjali Husitje.

Tudi Radinje so še večkrat napadli sovražniki, ali hrabri Hrdonj je znal odbiti tudi najhujšega nasprotnika.

Kaj pa s hčerjo grajskega grofa?

Teško je prenesla hudo rano, ki jo je zadela, vendar jo je prenašala stanovitno. Noben vzdih se ni čul iz njenih ust. Postala je bolj bleda, smejala se ni več in je gledala mrtvo.

Minola so leta. Hrdonj je silil svojo hčer, posebno, ko je umrla Katarina, da osreči koga s svojo ljubeznijo, ali Eliška je mislila vedno na Bořka, uslišala ni očeta, ni ga mogla uslišati.

(Konec sledi.)

večino in rekel ono, kar se je vedelo, a kar se nobeden od gospóde ni drznil odkritosrečno povedati. Kakor je glavni govornik večine prijatelj madjarski, tako mu je bil tudi govor napolnjen po duhu in mišljenju z madjarsko idejo, a večina, ki je odobraval, je po tem govoru prava madjaronska večina. Hrvatska je del ogrske — bolje madjarske — države, in da je podarjena Madjarom, to se more smatrati kot sreča! To je sok njegovega govora. Današnja večina ni nič drugega, nego ona večina, proti kateri se je národ toliko let in tako krvavo boril; boril ne kot stranka proti stranki, nego kot národ proti elementu, katerega je smatral sovražnikom svojega národnega života in národnega razvitka. Zlate so tedaj v tem pogledu besede poslanca Crnkovića.

Duša se žalosti in pero se zaustavlja, ko se pomisli na take odnošaje, katerim v Evropi ni primere; kakoršnih skoraj tudi v zgodovini ne zasledimo tako lahko. Vsi govori večine niso nič drugega, nego dirka, kdor bi mogel bolje dokazati nesposobnost Hrvatske za politično življenje ter velikodušnost Madjarov, ako nam dovoljavajo, da živimo. Kaj takega ni še nobeden na tem svetu videl. To so gotovo zdvojne besede, ali so v resnici tudi žalostne posebno za Slovanstvo, ki že toliko od zunanjih sovražnikov trpi, zdaj so se pa še v lastnej hiši v najodurnejši sliki pokazali.

Politični pregled.

V Ljubljani, 17. decembra.

Notranje dežele.

Cesar in dr. Rieger. Dne 15. decembra je vsprejel cesar dr. Rieger-ja v avdijenci; vodja češkega naroda je bil pri cesarju čez četr ure. Med drugim mu je rekel vladar: „Prijatelji sprave bodo imeli še težke čase, ali v kljub temu imam trdno nadejo in prepričanje, da se bo vendar le dovršilo spravno delo. Poleg Riegra so bili isti dan pri avdijenci grof Taaffe, Zeithammer, dr. Russ in baron Chlumecky. — Vidi se iz tega, da se na najvišjem mestu še vedno trdno upa, da se bo dognala češko-nemška sprava. Dejanjske razmere na Češkem pa temu odločno nasprotujejo, in ker so te razmere provzročili Mladočehi, zato jih je dohitelo tako ojstro svarilo vladarjevo. — Mladočeški listi razgrajajo nad praškim županom, zakaj da je objavil svoj razgovor s cesarjem. „Politik“ pa omenja, da bi bolj pristojalo Mladočehom, misliti o vladarjevem svarilu ter spoznati, da so je žal zaslužili.“

Gospodsk zbornica se je prvokrat v tem zasedanju sešla dne 15. decembra. Predsednik se je spominjal pred vsem med tem časom umrlih udov gospodske zbornice, Rodiča, Kollerja, Kubina, grofa Nostica in barona Tomaška. — Predložile so se zbornici predloge o nastanovanju bosenske vojske na avstrijskem ozemlju in o oskrbovanju vojaških vdov in sirot; izročili so se pravni in politični komisiji. — Prihodnja seja bo dne 20. t. m.

Deputacija avstrijskih geometrov je prišla na Dunaj, da bi izročila v državnem zboru poslancem v imenu svojih tovarišev spomenico za zboljšanje letne plače. Odposlanci geometrov so se razgovarjali z državnima poslancema Jahnom in Pollakom, ki sta že v minolem zasedanju v državnem zboru pojasnjevala slabe gnotne razmere geometrov.

Rusinski katoliški škofje Sembratovič, Stupnicki, Pelesz in Knilovski v zvezi z deželnicima poslancema Romančukom in Savezakom so objavili oklic z naslednjim političnim programom: 1. Mi Rusini smo samostalni, od Poljakov in Rusov popolnoma neodvisni narod ter želimo, da se na tej podlagi razvija naše ljudstvo in naš jezik. 2. Smo zvesti podaniki presvetlega monarha, cesarske rod-bine in avstrijske države. 3. Tesno se oklepamo svoje grško-katoliške vere in svojega obreda. 4. Stojimo na podlagi ustave avstrijske države, njenih pravic in prostostij in zahtevamo enakopravnost vseh njenih narodov. 5. Da si naš narod zagotovi svoj razvoj, želimo, da se zboljša gnotno stanje naših kmetov in mešanov.

Na Moravskem so imeli v Brnu volitve v občinski mestni odbor. V vseh treh razredih so soglasno voljeni nemško-liberalni kandidati, ker se Čehi niso vdeležili mestnih volitev. — Načelnik češkega kluba, Šrom, objavlja oklic češkim Moravanom, da naj povsod vpisejo svoj materni češki jezik kot občevalni jezik pri prihodnjem ljudskem stetju. S tem se pokaže, da je ogromna večina Moravanov češka, da je torej krivica toliko očitnejša, ker mora tako ogromna večina češka klanjati se v vseh važnejših zastopih umetno osnovnim in vzdrževanim večinam nemškim.

Grof Apponyi in Košut. Slavohlepni Apponyi sam ne vé, kako bi utešil svojo častizeljnost ter razvija program za program, kjer se kaže vedno bolj radikalnega, zagrizenega Magjara in vernega učenca Košutovega. Popolno hoče odkrehniti Ogrsko od Avstrije. V ta namen zahteva popolno

ločitev gospodarskih zadev, carinsko samostalnost, civilni zakon, svobodo vere in vesti. Tudi pri tem nadarjenem državniku se potrjuje pregovor, da pohlep človeka popolno oslepi.

Vnanje države.

Rusija. Zadnji čas postopa ruska vlada jako energično proti židom, v Rusiji živečim. Ti odločilni koraki ruske vlade vzbujajo veliko nejevoljo v židovskih krogih, kateri dajejo duška svojej neznosni jezi po svojih časnikih. Posebno pa se poganjajo za „uboge“ židovske prognance kramarski Angleži, ki naj bi se rajši ozirali na zapad na vzdihujoče Irce, kakor pa v tuje države. Povodom zadnje naredbe ruske vlade proti židom vršil se je v Londonu shod, na katerem se je razpravljalo o židovskem vprašanju na Ruskem. Da se je pri tej priložnosti grdila Rusija na vse mogoče načine, ni nam treba omenjati. Zato se je pa oglasilo „Nov. Vremja“: „Pred vsem naj bi lord-major in angleški državnik pomislili, da ni Rusija nikaka židovska laselbina. Kaj bi Angleži rekli, ko bi sklical peterburški župan shod, kateri bi se poganjal za homerule. Cisto nič ne bi s tem dosegel, kakor tudi Angleži ne bodo ničesar dosegli s svojimi shodi. Vémo pač dobro, v katerem grmu zajec tiči. Angleži se le bojé židov, ki bi revežem odvzeli kruh, z bogatini pa tekmovali. Rusija ne postopa proti židovom iz verske mržnje, marveč, da otmé kmetsko prebivalstvo popolnega propada, ki mu je pretel z židovske strani. Saj so tudi v družih deželah ugonobile židovske pijavke ljudske moči. S svojim postopanjem proti židovom še varuje ruska vlada židove pred prebivalstvom, kateremu presedajo že do grla in jih ne more več videti. Rusija se ne igra s krivim liberalizmom, marveč deluje javno, da zagotovi narodu mir in blagostanje. Tudi če se snide vsa Evropa, da bi prisilila Rusijo, da bi postopala proti svojej volji, pokazala bi Rusija vendarle svojo popolno nezavisnost!“

Nemčija. Berolinski časniki in med njimi „Nat. Ztg.“ pišejo, da se sv. oče papež zaradi mraza, ki je zadnji čas zavlada v Rimu, slabo počuti. Da še več; zdravnik Ceccarelli je neki izrekel, da utegne sv. oče celo za smrt zboleti. — To poročilo je gotovo gola izmišljotina, kakor jih večkrat židovski listi o stanju sv. očeta trosijo v svet. Iz vatikanskih krogov ni došlo še nobeno poročilo o kaki bolezni papeža Leona XIII., ki je izvestno vkljub svojej visoki starosti še vedno čil in zdrav na dubu in telesu. — Nemški škofje so izdali preteklo jesen, kakor utegne še znano biti, vkupni pastirski list nemškemu narodu, v katerem znova nemško ljudstvo spominjajo na socialno nalogo in socialne nauke sv. katoliške cerkve. In v tem zmislu nadaljujejo cerkveni dostojanstveniki svoje delovanje. Nadškof bamberški, dr. Schork, je predaval te dni v društvu katoliških delavcev v Virzburgu o socialnem delovanju katoliške cerkve. V govoru je poudarjal, da morajo vsi ljudje delati. „Delo je krščanska zapoved, katero je izdal sam Stvarnik. Delo je pogoj duševnega napredka in kulture. Sv. katoliška cerkev ima za svojo glavno nalogo, pomagati delavskim krogom. Prepričan sem, rekel je naposled govornik, da ni več daleč čas, ko bode učenje delavskega vprašanja bogoslovska pomočna véda, ker se bo predavalo o njej po vseh semeniščih in zavodih, na katerih se vzgajajo bogoslovci.“

Italija. Giolitti, bivši italijanski minister, pripoveduje dopisniku „Times“, da vlada taka zapravljivost v italijanskem državnem gospodarstvu, kakor v nobeni drugi državi ne. Giolitti je vse mogoče storil, da bi spravil v boljše stanje italijanske finance, a izprevidel je, da si nakopuje le nasprotnike s svojim opominjevanjem in priganjanjem. Iz službe ni bil odpuščen toliko zaradi nesporazumljenja z delavskim ministrom, marveč zaradi družih okoliščin. Crispi je obdan z mnogimi kreaturami, ki pijejo državno in narodno kri. Kaj delajo te kreature Crispijeve, ne vé (Giolitti), pač pa vé, da jih ministerski predsednik dobro plačuje.

Francija. Francoska vlada je neki poprosila ruskega carja, da bi posredoval med Francijo in Holandijo v njunem naselbinskem prepiru. — „Figaro“ poroča to-le vest: Grof Pariški se je dlje časa pogovarjal z voditeljem konservativne stranke v Lyonu. Govor se je zasukal naposled tudi na kardinala Lavigerieja, o katerem se je grof tako le izrazil: „Po mojem mišljenju ne bodo besede kardinala Lavigerieja niti pospešile niti zadrževale monarhijske vlade. Obžalujem pa, da je vsled te izjave visokega cerkvenega dostojanstvenika navstal razpor med višjimi cerkvenimi krogi“. Kar se tiče volitev v francoski senat, méni grof, da se jih morajo konservativci mnogobrojno vdeleževati celó v onih pokrajinah, kjer so si vladni kandidatje v svesti zmage. — Četudi francosko prebivalstvo in državne finance mnogo trpé, odkar so začeli na Francoskem preganjati redovnike in redovnice iz bolnišnic in drugih koristnih zavodov, vendar nočejo vročekrvni republikanci tega uvideti ter greó na dalje svojo pot. Najbolj nedolžni dogodek v kakem zavodu dá že republikancem povod, da vzdignejo protiversko armado proti redovnicam, katere bi radi spravili iz vseh onih bolnišnic, kjer izvršujejo še svoje človekoljubno delo. To nam potrjuje nedavni dogodek v bolnišnici v Berku. Tu je bilo mej drugimi katoliškimi tovarišicami tudi neko protestantsko dekletce, ki je pisalo svojim starišem ganljivo pismo,

naj sprejme s svojimi tovarišicami vred zakrament sv. Rešnjega Telesa. Stariši niso v to privolili. In brž je vstal pariški občinski svet proti redovnicam, da so narekemale omenjeno pismo ter kratile s tem vestno svobodo. In zato je sklenil framasonskega duha navzeti pariški občinski svet z 52 proti 17 glasovom pregnati redovnice iz bolnišnice in jih nadomestiti s posvetnim osebjem.

Turčija. Turška vlada je neki sklenila ugoditi zahtevam grškega patrijarhata z ozirom na dedščino in šole. Tudi bo bajé priporočila macedonskim škofom posebno znamenje za njihovo obleko. — V premožnejših grških krogih so priredili nabiranje milodarov za nižjo grško duhovništvo, katerej so bili usahnili viri dohodkov, ker so bile zatvorjene grške cerkve in niso mogli opravljati službe božje. Tudi med nižjim duhovstvom je vladala velika nejevolja zaradi zatvorjenja grških cerkvâ in bil je vsekako že zadnji čas, da se je ta stvar na bolje obrnila.

Izvirni dopisi.

Iz Gradca, 14. decembra. (Prešernova slavnost v Gradcu.) [Dalje in konec.] Gosp. Gestrin zahvali se za podeljeno mu čast, na kar prečita društveni tajnik došle brzojave in dopise.

Gosp. stud. med. Konečnik nazdravi navzočemu državnemu in deželnemu poslancu gosp. M. Vošnjaku, opozarjajoč na težavno stališče, katero zavzemajo slovenski poslanci.

Nato napije stud. med. vitez Bleiweis-Trsteniški v krasnih besedah nežnemu spolu ter omenja, kako velike važnosti je narodna žena za vzgojo naše mladine v narodnem duhu, na kar se zapoje pesem „Venček na glavi“.

G. drd. iur. Fon nazdravi deputaciji akad. društva „Slovenije“, gosp. drd. iur. Kartin akad. društvu „Hrvatska“, o katerej priliki se zahvali za prijazno sodelovanje pri tej slavnosti ter omenja prijateljskih razmer, katere so se gojile vedno med Hrvati in Slovenci na graškem vseučilišču.

Gosp. stud. med. Krušič nazdravi poljskemu akad. društvu „Ognisko“, izražajoč željo, naj bi se uresničil isti ideal, kojega gojé vsi poljski rodoljubi.

Zatem napije g. stud. iur. Krančič srbskemu akad. društvu „Stražilovo“ ter spominja na junaško zgodovino, katero je preživel srbski narod v turških bojih, omenja dalje srbskih epičnih umotvorov, s kakoršnimi se ne more ponašati ni jeden drugi narod.

Nato napije še g. drd. Seliškar zastopnikom bolgarskega, g. drd. Žmavec zastopnikom ruskega naroda.

Sedaj povzame državni poslanec g. M. Vošnjak besedo ter napije akad. društvu „Triglav“, ob enem pa polaga navzočim slovanskim dijakom, posebno onim slovenske, hrvatske in srbske narodnosti na srce, naj bi se čutili, kakor to znači ime Tri-glav, kot tri glave jednega velikega jugoslovanskega telesa. Burno odobravanje in „živio“-klici spremljali so zadnje besede govornika in pesem „Hej Slovani“ zadonela je po obširnih dvoranah iz stotin navdušenih slovanskih grl.

Nato so sledile še različne napitnice in zahvalni odgovori; tako se zahvali g. Böhm v imenu „Slovenije“, gosp. drd. med. Mladinov v imenu „Hrvatske“, g. Sulowsky v imenu „Ogniska“, g. Gjorgjevič v imenu „Stražilova“ itd. itd.

Razven omenjenih gostov došla je k tej slavnosti tudi deputacija „Celjskega Sokola“. Triglav g. Gregorič napije v imenu društva najmlajšemu slovenskemu telovadnemu društvu. Zdaj pa se prigodi neka čudna aféra. Ko sliši vladni zastopnik ime „Sokol“, prestraši se takó, da vzame govorniku besedo. Ali ko ga nekateri postave večji gospodje vprašajo, s kakimi razlogi on to svoje brezobzirno postopanje hoče opravičiti, nam zapreti, da razpusti ves zbor, kakor hitro se beseda „Sokol“ še enkrat izreče. — Vsled tega nastala je velikanska razburjenost med navzočimi vseh narodnosti, in le energičnemu postopanju predsednika g. Kartina in navzočnosti državnega poslanca g. M. Vošnjaka se moramo zahvaliti, da so se razburjeni duhovi zopet pomirili. Predsednik „Triglava“ g. drd. Kartin nadaljuje napitnico celjskemu „Sokolu“ v navdušenem govoru.

Gosp. drd. Dominkuš odgovarja kot zastopnik celjskega „Sokola“ predgovorniku, zahvaljuje se mu za lepo nazdravico, a potem razloži v ironično-sarkastičnem govoru namen sokolskih društev, ob enem pa izreka obžalovanje nasproti postopanju vladnega zastopnika. Burni klici: Živel celjski „Sokol“! niso hoteli prenehati.

Tako je nehal večer, ki je bil namenjen proslaviti slovenskega pesnika Prešerna v navdušenji za narodno stvar. K...é.

Cven pri Ljutomeru. („Bralno društvo.“) Gornje Krapje, Spodnje Krapje, Cven, Mota, te štiri prijazne vesnice so združene v jedno politično občino, ki se glasi na ime: Cven. Domoljubni kmetje v rečenih okolih so si ustanovili „Bralno društvo“. Od leta 1882. imajo tam lastno šolo-dvorazrednico. In pri snovanji društva so mislili tudi na učilnico ter so v pravilih napisali, da društveno premoženje naj pripade šoli, v slučajih, ako bi društvo prenehalo. Toda vlada ali gospódka ni hotela potrditi pravil z omenjenim določilom. Obzirom na to so pravila spremenili v tem smislu, da v slučajih prenehanja društva vse premoženje pripade v Ljubljano „Matici Slovenski“, ki velja kot znanstveno društvo slovensko. „Bralno društvo“ so „odprli“ slovesno dné 16. novembra z govori, s petjem in sviranjem na tamborice. Društvo vodijo gg.: Ivan Bohanec, načelnik, Josip Karba, namestnik, Franko Šnajder, tajnik, T. Pušenjak, blagajnik, odbornika pa sta Jak. Krajnc in Josip Mursa. Novemu društvu dal Bog svoj blagoslov! Društva, to so šole za ljudstvo, toda le tedaj, ako so v pravih rokah. S prebiranjem koristnih knjig in časopisov si tudi kmet more pridobivati za današnje življenje potrebnih znanostij. Saj skušnja spričuje, da je človek, kateri dandanes nič ne bere, v javnem življenji pravi in pomilovanja vreden siromak duševni. Takega reveža lahko na led spravijo „liberalni“ kričarji, ki ubogemu kmetu radi s sladkimi besedami obetajo „zlate gradove“, v resnici pa ga preganjajo celó iz „črne kože“ njegove. Siroček s svojo neokretnostjo pri raznovrstnih volitvah glasujoč pokvari, kar so za narod zavzeti domoljubi z velikim trudom oskrbeli. Zatorej bilo bi želeti, naj bi v vsakej hiši kmetskeje zraven knjig „Družbe sv. Mohora“ imeli vsaj po jeden časnik, recimo, „Slovenski Gospodar“, „Domoljub“, „Mir“, „Slovenec“. In kdor sam ne zná, kakšen časnik bi bil komu primeren, naj v tem obziru popraša domačega duhovnika. Cesar si pa posameznik ne more, kakor bi sicer rad, omisliti sam, to mu gledé berila lahko na roko gré kujižnica „Bralnega društva“.

Dnevne novice.

(Presvetli cesar) je v ponedeljek dopoldne sprejel v avdijenci med drugimi tudi upokojnega g. deželnega šolskega nadzornika za Kranjsko, Jakoba Smoleja.

(Z Blok) se nam poroča: Ni nesreče brez sreče, pravi pregovor. Dné 14. t. m. smo imeli proti jutru zopet ogenj, in sicer v Novi Vasi na pošti. Ogenj je nastal v kuhinji za svinje, menda po neprevidnosti. Na srečo je še o pravem času opazil ogenj nočni čuvaj, da je zbudil ljudij in cerkvenika, ki je šel pozvanjat. Akoravno živimo v Sibiriji, vendar so ljudje hitro pristopili in zadušili ogenj, ker je bilo precej vode pri rokah. Pogoreli so le svinjski hlevi in drvarnica. Ljudje so bili v velikem strahu, posebno pa sosed, ki je imel v prvem nadstropju mrliča na odru. Tako je zopet dokazana potreba, da si občina omisli vsaj eno brizgalnico. — Zmrznil je zopet iz iste vasi drugi človek s semnja gredoč; te dni pa je tretji v nekem potoku obtičal. Ko bi ga sosedje ne bili rešili o pravem času, bil bi izdihnil. — Naj še omenim, da se naši ljudje nič kaj ne veselé dolenjske železnice. Še ta zaslužek z vožnjo zdrdral jim bode z železnico, žepe pa si bodo polnili oni, ki imajo že sedaj dovolj okroglega. — Naredili bodo tudi cesto iz Loškega Potoka na Sodražico. Ljudje pravijo, da je te ceste toliko treba, ko petega kolesa pri vozu. Če jo bodo hoteli vzdržavati, treba bode ogromnih troškov. No, saj denarja ne manjka; kožuh se še vedno zapraší, če ga s palico udariš.

(C. kr. poštno in brzojavno ravnateljstvo) naznanja: Da se bodo mogle pri poštnem in brzojavnem uradu v Ljubljani v božični in novoletni dóbi razne pošiljatve hitreje in lažje prejemati in oddajati, razširi poštno ravnateljstvo službene ure pri vozni pošti, in sicer od 16. do vštetelega 25. t. m. od 8. ure zjutraj do 7. ure zvečer brez presledka. Občinstvo pa naj dopoldné oddaje svoje pošiljatve kolikor je mogoče, da se še isti dan odpravijo iz urada. V nedeljo dné 21. t. m. bodo uradne ure, kakor ob imenovanih delavnikih.

(Otok Lokrum) blizu Dubrovnika je bil lastnina pokojnega cesarjevega brata Maksimilijana. Po njegovi nesrečni smrti je otok prišel v druge roke,

leta 1878. pa ga je s posredovanjem dr. Vojnovića, predsednika dalmatinskega sabora, kupil pokojni cesarjevič Rudolf. Priroda na tem otoku je krasna in nadkriljuje v mnogem oziru Miramar pri Trstu. Presvetli cesar je sedaj Lokrum daroval očetom dominikancem.

(Imenovanje.) Finančni minister je imenoval za okrožje finančnega ravnateljstva v Gradcu tajnika Feichtingerja svetovalcem, finančne straže nadzornika Sikoro tajnikom, finančnega komisarja Goričnika fin. straže višjim nadzornikom in fin. komisarja viteza Jetmarja finančnim nadkomisarjem.

(Rimske grobe) so našli, kakor poročajo „Dol. Novice“, dné 24. novembra v vasi Otoku pri Podzemlju. Dva groba sta bila posebno dobro ohranjena. V jednom so našli tri lepe ročke (urne), eno lončeno svetilko in dve steklenici. Na svetilki je napis „Fortis“. Drugi grob pa so kopalci popolnoma pokončali.

(Štajarska deželna razstava.) Svetinje so gotove in se dobivajo v Gradcu, Stempfergasse 3, II. nadstropje. Diplome še niso gotove.

(Ženska podružnica družbe sv. Cirila in Metoda v Trstu) vabi k „Božičnici“ in „Zabavnemu večeru“, koja priredi v nedeljo dné 21. decembra t. l. v dvorani hôtela „Evropa“ (Piazza Caserma). Vstopnina: k „Božičnici“ 10 kr. (otroci prosti) in k „Zabavnemu večeru“ 20 kr. Vspored „Božičnice“: 1. Govor g. vrtnarice. 2. Molitev. 3. „Pri jaslicah“, deklamuje Škerjanec. 4. „Pri jaslicah“, petje. 5. „Sirota“, deklamuje K. Debednjak. 6. „Vesela pevka“, pojejo štiri deklice: M. Šmuc, J. Kresovič, O. Seme, M. Vičelj. 7. „Božični večer“, otroška predstava izvršujejo: M. Rožanc, I. Cetin, I. Čepek, I. Gorjup, A. Kresovič. 8. „Veselo naša vrsta“, petje. 9. „Nedolžno srce“, deklamuje S. Maurin. 10. „Zahvala“, govori J. Nabergoj. 11. „Zahvalna pesem“, petje. 12. „Cesarska pesem“, petje. 13. Razdelitev daril. 14. Govor g. voditeljice. Začetek ob 3. uri popoldné. — Vspored „Zabavnega večera“: 1. Tamburaši. 2. M. Brajša: „Istarska himna“, poje zbor. 3. Govor. 4. Tamburaši. 5. I. pl. Zajc: „Hrvaticam“, poje zbor. 6. „Šopek narodnih pesnij“, izvaja se na citrah. 7. G. Eisenhut: „Svibanjska“, poje zbor. 8. „Valovje“, valček, izvaja se na dvoje citar. 9. Tamburaši. Začetek točno ob 7. uri zvečer.

(Dijaški kuhinji v Ptuj) so naslednji čč. gg. darove poslati blagevolili: Dr. Jakob Ploj, odvetnik v Ptuj. 9 gld.; prof. Luka Kunstek v Ptuj 6 gld.; Anton Klobučar, ces. kr. sodnijski pristav v Ptuj, 6 gld.; Martin Členšek, profesor v Ptuj, 2 gld.; Ferdo Majcen, veroučitelj, 2 gld.; Alojzij Bratuša, beneficijat v Ptuj, 2 gld. 10 kr.; Marka Črnko, mestni vikar v Ptuj, 2 gld. 10 kr.; Fran Šalamon, mestni katehet v Ptuj, 2 gld. 10 kr.; dr. Franc Jurtela, odvetnik in deželnega glavarja namestnik v Ptuj, 10 gld.; čast. o. Konrad Stazinski, minorit v Ptuj, 2 gld.; J. Korošec, kapelan v Cirkoveih, po g. A. Gregoriču 5 gld.; dr. Josip Muršec, zlatomašnik v Gradcu, 5 gld.; dr. Ivan Omulec, odvetnik v Ormožu, 5 gld.; Jurij Strah, kmet v Hraletincih, po g. A. Gregoriču 1 gld.; Franjo Simonič, kapelan v Zavrču, 3 gld.; Peter Skuhala, župnik pri Veliki Nedelji, 5 gld.; Jakob Merc, kapelan v Ribnici, 1 gld.; volilo pokojnega Ivana Tikviča 1 gld. Vsem preblagim dobrotnikom in iskrenim ljubiteljem uboge gimnazijske mladine izrekamo prisrčno zahvalo in stoterni „Bog plati!“

(„Učiteljski Tovariš“) ima v 24. št. naslednjo vsebino: O važnosti življenjskega zavarovanja z ozirom na slovensko učiteljstvo. — Kje je iskati vzrok, da se v šolah na deželi premalo gojí šivanje in krpanje? — Uganka. Pomen, namen in metodična razprava. — Knjiga Slovenska. — Književnost. — Dopisi. — Vestnik.

Raznoterosti.

— Iz Wörishofna se poroča 9. t. m.: Veliki vezir perzijski biva sedaj tukaj s svojim bratom. Semkaj je došel v začetku zadnjega tedna z Dunaja, da vpraša za svet slovečega „vodnega zdravnika“ svojim bolnim očem. Če tudi je visoki gost še le malo dni v Kneippovi oskrbi, vendar vezir že bolj vidi.

— Francoski dolgovi. Kakor je poročal poslanec Pelletan, množil se je francoski državni dolg tako-le: Od 1800. do 1814. l. je bilo vsako leto 150 milijonov več dolga; ob takoiimenovani restavraciji (1815 do 1830) 160 milijonov; pod meščanskim kraljestvom (1840 do 1847) 100 milijonov, dočim se niso od 1831. do 1839. l. državni dolgovi čisto nič povečali; za druge republike (1848 do

1851) 167 milijonov; za drugega cesarstva (1852 do 1869) 288 milijonov; od 1872. do 1876. leta po 376 milijonov brez vojnih troškov. Tretja republika je pomnožila državne dolgove od 1880. do 1888. l. vsako leto za 434 milijonov, h katerim je treba prišteti še 50 do 60 milijonov nezaloženih železniških dolgov itd. Po Pelletanu se pomnožijo francoski državni dolgovi v mirnih časih vsako leto za 500 milijonov. Vojne v Tunisu (126), na Madagaskarji (21) in v Tongkiugu (270) so stale vkupe je 417 milijonov.

— Turčija ima le v Belem Gradu in Cetinji za svoja diplomatska zastopnika svoji hiši. Zdaj se naznanja, da namerava turški sultan tudi v Berlinu zgraditi palačo za svojega zastopnika na berlinskem dvoru. Poslopje bo neki jako lepo, vredno svojega zgraditelja, vredno države, v katere sijajnem in slovečem glavnem mestu se bo dvigalo.

— Bernardinski pes se je nedavno v Parizu za 25.000 frankov prodal; psica iste pasme je pa veljala 52.000 frankov.

— Izredna volitev. Iz Meissna na Saksonskem se poroča, da je bil prišel v neke mali vasi le eden volilec k volitvam. Ta je izvolil samega sebe, potem pa opomnil, da ne more sprejeti volitve.

— Kraljestvo na prodaj. Kralj Kalakaua se je podal v Washington, da bi prodal sandviške otoke Združenim državam.

— Stroj za ljudski popis, katerega goni elektriciteta, je zdaj na Dunaji v rabi. Ogromno in sila težko delo izvršuje imenovani stroj z največjo natančnostjo. Stroj stane 7000 goldinarjev.

— Povodnji na Kitajskem. V Tientsinu so končale povodnji vse pridelke in tamošnji prebivalci umirajo zdaj gladu. Ker jim ni kitajska vlada hotela nakloniti kake podpore v njihovem žalostnem položaju, vzdignili so se proti njej. Francoski konzul v Tientsinu je izročil kitajskim oblastvom poziv, katerega je našel v svoji hiši. Ta poziv pravi: „Kitajci, ubijte cesarja, kateri vam ne daje kruha in vas ne varuje pred tuji. Ubijte tuje!“

— Mejnarodni shod za ptičje varstvo se bode vršil bajé v Budimpešti meseca maja prihodnjega leta. Ogrska vlada želi, da bi bili na tem shodu zastopani oni ptičje, kateri se posebno pečajo s preiskavo ptičjega življenja. Pri tej priložnosti bodo priredili več izletov v različne ogrske pokrajine, kjer živé zelo redki ptiči. Tudi se namerava na tem shodu razpravljati o ptičjem varstvu in njihovih posebnostih.

— Darilo ruskega carja. Ruski car je nedavno podaril perzijskemu šahu trideset kirgiških konj. Konje bo prenesla ladija iz Baku v Encel, od koder jih bodo odvedli v Teheran. Četa kozakov pojde s temi konji pod poveljništvom enega častnika v Perzijo, kjer jih bo izročila perzijskemu šahu. Šah jih bo uporabil za topničarsko baterijo, katero hoče osnovati po evropskem vzgledu.

— Sv. Petra dar. Grof Pariški je podaril sv. očetu Leonu XIII. 20.000 frankov kot svetega Petra dar. S to ogromno vsoto je hotel imenovani grof izraziti papežu svojo zahvalo za preprijazni sprejem, s katerim je sveti oče počastil hčer njegovo, princesinjo Heleno Orleansko.

— Pes v tramvaji. V tramvaji sedi gospod, ki ima nekaj pod suknjo. Naposled so popotniki zapazili, da ima gospod psa pod krilom. Opravnik je odločno zahteval, da mora teči pes poleg voza ali pa mora gospod izstopiti iz voza. Toda gospod ni hotel kratko malo tega storiti. „Pes ne more, jaz pa nočem teči.“ S temi besedami je ostal na svojem mestu. Prvič, ko se je ustavljal voz, je šel opravnik po redarja, ki bi posredoval med njim in upornim popotnim gospodom. Ko je prišel opravnik z redarjem nazaj, sedel je gospod s peskom hladnokrvno na svojem mestu in še enkrat opomnil, da pesek ne more teči poleg voza — „ker je nažokan!“ Da je napravilo to mnogo smehu med navzočimi, umeje se samo ob sebi.

— Mati in otrok mrtva. Iz Straubinga se poroča nekemu monakovskemu listu naslednji žalosten dogodek. Delavčeva žena Spiessl, katere otroka

je pred nekaj dnevi zdravil zdravnik na vratu, bila je radi tega toli vznemirjena, da jo je zadela srčna kap. Ko je videla, da se jej bliža smrt, poiskala je še posteljo in se zgrudila na otroka, ki je spal v postelji ter ga zadušila. Ko se je zvečer povrnil mož domov, zagledal je mrtvo soprogo na mrtvem detetu.

Telegrami.

Sarajevo, 16. decembra. V Kotorskem pri Derventu je ustrelil iz maščevanja občinski pisar župana. Morilca so zaprli.

Beli Grad, 16. decembra. Kakor se čuje, namerava liberalna stranka, ki je bila zapustila skupščino v oni seji, ko se je obravnavalo o spomenici kraljice-matere kralja Aleksandra, objaviti svoje te zadeve se tičočé sklepe.

Peterburg, 16. decembra. Vsled višje naredbe je dovoljeno vseučilišču v Helsingforsu sprejemati ženske dijakinje kot slušateljice.

Rim, 16. decembra. Danes okoli 11. ure dopoldne je vrgel nekdo kamen na voz avstrijskega poslanika pri Vatikanu, ko se je peljal po trgu. Kamen je strl šipo v vozu in nekoliko ranil poslanika. Zločinca so zaprli. Ta je namreč nekdanji vratar poslanništva po imenu Bonesana, ki je opomnil, da se je hotel maščevati, ker ga je poslanik grof Revertera odpustil iz službe.

Dublin, 17. decembra. Protiparnelita Davitt in Tanner sta včeraj povsod šla za Parnellom in tudi nagovarjala zbrane množice. V Ballynakilu in Kastlekomerju so bili hudi pretepi, Davitt je ranjen s palico.

Kilkenny, 17. decembra. Pri odhodu iz Kastlekomerja je nekdo Parnellu vrgel apna v oči. Sem je došel skoraj slep; bolečine so hude. Zdravnik upa, da bode zopet dobil vid.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrina na 24 ur v noč
		zrakomera v mm	toplomera po Celsiusu			
16	7. u. zjut.	734.2	-6.6	sl. sever	oblačno	0.00
	2. u. pop.	732.7	-5.2	sl. szap.	jasno	
	9. u. zveč.	732.5	-6.0	„	oblačno	
Srednja temperatura -5.9°, za 4.5° pod normalom.						

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

17. decembra.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	89	gld.	05	kr.
Srebrna „ 5% „ 100 „ 16%	89	„	15	„
5% avstr. zlata renta, davka prosta	107	„	50	„
Papirna renta, davka prosta	102	„	15	„
Akeije avstr.-ogerske banke	973	„	—	„
Kreditne akeije	299	„	75	„
London	114	„	60	„
Srebro	—	„	—	„
Francoski napoleond.	9	„	10	„
Cesarski cekini	5	„	45	„
Nemške marke	56	„	42 1/2	„

Umrli so:

13. decembra. Avgust Rapič, sodarjev sin, 5 mesecev, Kolezijske ulice 16, pljučnica.

V bolnišnici:

13. decembra. Ana Hočevar, gostija, 69 let, marasmus.

Prisrčna zahvala.

Po trudu gosp. Mejača, poslovodje pri trgoveih gg. Goričniku in Ledeniku, dobil sem nepričakovano popolnem novo zimsko obleko, za katero je omenjeni gospod dotični znesek nabral v svojih krogih trgovinskega stauu.

Ker mi je to res blagodušno darilo v hudi zimi in moji znani bōdi nepopisno dobro došlo ter mi moji dobrotniki večinoma niso znani, da bi se jim mogel osebno zahvaliti, štejem si v prijetno dolžnost, storiti to tem potom.

Tu zahvala moja, a plačaj mili Bog!

V Ljubljani, dné 14. decembra 1890.

Jakob Alešovec,
pisatelj.

Pohvala.

Naš prekrasen ornat je bil prvokrat rabljen drugo adventno nedeljo, ko smo praznovali cerkvenega patrona sv. Miklavža. Vsakdo, kdor-koli ga je videl, začudil se je nad toliko lepoto in se ga ni mogel skoraj nagledati. Celi ornat dela namreč najboljši vtis. Ker je bil pa ta ornat bolj obširno popisano že meseca oktobra t. l. v „Slovencu“, štejem si samo v dolžnost, še očitno pohvaliti gospo Ano Hofbauerjevo, katera je z največjo skrbjo ne samo ta ornat, temveč še več družega za našo kapiteljsko cerkev preskrbela in naredila ter pokazala, da je kos najkrasnejšemu delu. Z dobro vestjo morem tedaj gospo Ano Hofbauerjevo vsi čast. duhovščini za enaka dela prav toplo priporočiti, ker sem prepričan, da bodo gospodje boljše blago in lepše napravljeno cerkveno obleko od te gospé dobili, kakor pa od navadnih sitnih agentov.

Novo Mesto, dné 14. decembra 1890.

Peter Urh,
prošt.

Primerna, izborna božična darila
(tudi z glasbo) (6-1)
priporočila
prva kočevska domača obrt
v Ljubljani (Setenburgove ulice 4).

Najprisrčnejšo zahvalo

izraža vsem sorodnikom, prijateljem in znancem za sočutno tolažbo ob boleznih in smrti iskreno ljubljene soproge, oziroma matere in tašče, gospé

Uršule Modic roj. Milavec,

za mnogobrojno spremstvo k poslednjemu počitku in za darovane prekrasne vence

Nova Vas pri Rakeku, Jné 15. decembra 1890

žalujoča rodbina.

(1)

Zobozdravnik Schweiger

stanuje

hōtel „Stadt Wien“ (pri Maliču)
št. 23 in 24, II. nadstropje.

Ordinira vsaki dan od 9. do 12. ure dopoldne, od 2. do 5. ure popoldne. Ob nedeljah in praznikih od 9. do 1/2. ure.

Najnovejše iznajdbe in sredstva v zobozdravništvu. Najboljše plombe, po barvi zobem prikladne. (16)

Za vsa dela se jamči.

Izdajatelj: Matija Kolar.

Ustanovljeno 1781. leta.

Zalogo najlepših grobnih spomenikov

ima

Eduard Hauser,

c. in kr. dvorni kamnoseški mojster,

Dunaj, IX., Spitalgasse št. 19.

Grobni nakit od granita, grobno omrežje in grobne svetilnice itd. Naročila za izdelovanje rakev, prevažanje spomenikov in vsa v to stroko spadajoča naročila se hitro in najceneje izvršujejo.

(52-7)

Ilustrovani ceniki zastoj in franko.

Odgovorni vrednik: Ignacij Žitnik.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.